

שמי יהודית מרקוס לבית גלר. נולדתי ב- 23.4.1925 בעיר מץ שבצפון צרפת. אבי, לאו-לייב-אריה, נולד בשנת 1891 בעיירה קטנה בשם רוזניטוף.. (ROSNIATOF) שבאוקראינה הוא היה הילד השלישי מבין ששת ילדיהם של יואל קופף וברטה גלר שהיו נשואים בנישואים דתיים בלבד.

בהיות אבי בן 12, 13- נפטר סבי והמשפחה היגרה לעיר גלזן קירשן-GELSEN (KIRSCHEN) שבגרמניה שם היו לסבתי קרובי משפחה. מאחר וכאמור, סבי וסבתי היו נשואים נישואים דתיים ולא אזרחיים, בבואם לגרמניה, נאלצה סבתי לרשום את כל ילדיה תחת שם המשפחה שלה - גלר.

כבר בגיל 13 נאלץ אבי להפסיק את לימודיו ולצאת לעבוד על מנת לעזור בפרנסת המשפחה. הוא התחיל את עבודתו כממין ביצים. בהמשך פתח יחד עם אחיו הבכור עסק משלהם שהלך ושגשג.

עם פרוץ מלחמת העולם הראשונה בשנת 1914, גויס אבי לצבא. הוא נפל בשבי הצבא הרוסי ונשלח לסיביר. לאחר כ- 30 חודש הוא הצליח לברוח מהשבי הרוסי. הודעה על כך נמסרה למשפחתו והוא הוכרז כמת עד אשר יום אחד הגיע לבית אמו תשוש וחולה במחלה שסבל ממנה כל ימי חייו. הוא נפטר בפריז ב- 3 לספטמבר 1954.

אימי, אנה-חנה לבית הנגריף (HANDGRIFF) נולדה במרץ 1990 בעיר טרנוב שבאזור גליציה שבפולין. היא הייתה הבת השנייה מתוך ששה ילדים שהיו לגרשון הנגריף וחווה הירש. עד לנישואיה חייתה אימי בעיר הגרמנית אובראוזן.

הורי נישאו בשנת 1919 בעיר גלזן קירשן וב- 27 לנובמבר 1920 נולד בנם בכורם יואל-ז'ול. בשנת 1922 נולדה להם בת שמתה בשנה הראשונה לחייה כתוצאה מסיבוכים שנגרמו עקב מחלת האדמת.

אותה עת היה אבי שותף יחד עם שניים מגיסיו בעסק מצליח להיתוך מתכות. האסון שפקד את הורי עם מות בתם ובעקבות גילויי אנטישמיות ראשונים שהחלו להופיע החליטו הורי, בשנת 1923, להעתיק את מגוריהם לצרפת והם התיישבו בעיר מץ - שם נולדתי בשנת 1925.

עסקיו של אבא במץ צלעו ובשנת 1927 עברנו לפריז. התגוררנו בפרבר בשם LILAS LE (לה לילה) בבית קטן עם גינה יפה. כאן נולד אחי מרסל ב- 17 ליוני 1930. כאן גם התחלתי את לימודי בבית ספר יסודי. הורי היו דתיים וחיי המשפחה בבית היו נהדרים. קרובי משפחה וידידים היו באים בשמחה רבה והבית היה מיד פתוח לכולם. הייתה לי שם ילדות נהדרת.

בשנת 1935 העתקנו את מגורינו לעיר פריז עצמה והתגוררנו ברובע ה- 13 לא הרחק מ PLACE "ITALIE" שם המשכתי את לימודי בבית הספר שב RUE WENDREZANE (רח' ונדרזאן) וכאן הכרתי לראשונה את חברתי מרי לבית רבינסקי, חברות שנשמרת בעבותות חזקים עד היום הזה. בשנת 1937 העתקנו שוב את מגורינו והפעם לדירה ברובע SAINT OUEN שבנובמבר אותה שנה נפטרה סבתי מצד אבי שעד אז התגוררה בביתנו.

כל אותן שנים נשארה משפחתה של אימי, בגרמניה. בשנת 1938 נעצר אבי-אימי ונכלא במחנה זכאו ולאחר זמן מה שוחרר. באוגוסט אותה שנה נסענו אימי, מרסל ואני לגרמניה במטרה לשכנע את סבי וסבתי לעבור לפריז. סבי היה משוכנע שבהיותו בעל נתינות גרמנית הוא ישאר חופשי ועל כן סרב לעבור לפריז. סבי וסבתי היו בביתם עד שנת 1944 ואז נשלחו למחנות ההשמדה ומשם לא חזרו. בביקור זה בגרמניה הכרתי לראשונה את כל בני המשפחה של אימי